

[Guldborg.]

har kun to minutter. Jeg gør ministeren opmærksom på, at der er nogle, der mener, at et dobbeltmandat er en udmærket ting; det gør venstre også, og det har vi aldrig lagt skjul på.

Derimod mener vi, at regeringens idé om at gøre det obligatorisk er aldeles uigennemførlig og forkert, og det har vi også flere gange givet udtryk for. Der er ingen grund til, at ministeren benytter sin slutbemærkning her, hvor der alligevel ikke er mulighed for at tage en debat op, til nogle arrogante, nedsættende bemærkninger om anderledes tænkende.

(Kort bemærkning).

Jørgen Junior (FP):

Jeg vil blot dybtfølt takke hr. Ib Nørlund. Når han nu kalder os et supereuropæisk parti, vil jeg sige: vi er et realistisk parti, vi er et parti, der ønsker at påvirke de gældende forhold, og vi vil arbejde for, at vores sunde tanker kan påvirke det fællesskab, der findes, og dets videre udvikling. Jeg ser det i øvrigt som et meget klart bevis, at det netop er hr. Ib Nørlund, som angriber, at de vesteuropæiske lande skal holde sammen. Den pludselige interesse fra hr. Ib Nørlunds side for overbureaukratiet er jo nærmest rørende, når man tænker på Sovjet, Comecon osv.

I øvrigt skal jeg glæde hr. Ib Nørlund med at sige, at i DKPs dagsorden er vi ganske enige i, at folkeafstemninger er af det sunde, og vi vil støtte forslag om, at væsentlige ændringer kommer til folkeafstemning. På dette punkt er vi enige med DKP.

Så kan jeg ikke dy mig for at sige til hr. Maigaard, at det er også ganske fantastisk, når hr. Maigaard egentlig kun beskæftiger sig med historiske betragtninger, for andet bliver det jo ikke til.

Jeg skal da også bekræfte, at vi naturligvis ikke ved at stemme for socialdemokraternes dagsorden har ændret vores opfattelse med hensyn til de to forbehold: vi mener ikke, de skal tages, og vi er ikke blevet påvirkede af udenrigsøkonomiministerens frustrations- og befrugtningsteorier.

(Kort bemærkning).

Stetter (KF):

Jeg skal sige til hr. Erik Holst, at jeg allerede i mit første indlæg gjorde opmærksom

på, at de europæiske udenrigsministre, inklusive den danske, i Europarådet har udvekslet synspunkter om den seneste udvikling i Spanien. Teksten lyder, korrekt oversat:

„De har glædet sig over de perspektiver, der har åbnet sig med hensyn til en tilnærmelse mellem Spanien og det demokratiske Europa.“

Denne udtalelse kan da kun fortolkes således, at de europæiske udenrigsministre, inklusive den danske, ser en mulighed for en demokratisk udvikling i Spanien. Hvordan kan denne enstemmige vedtagelse og tilslutning fra de europæiske udenrigsministre inklusive den danske overhovedet hænge sammen med det, hr. Erik Holst her har udtalt sig om?

(Kort bemærkning).

Maigaard (SF):

Jeg konstaterer, at venstre i Europa-Parlamentet er gået ind for, at vetoretten skal afskaffes. Jeg konstaterer endvidere, at venstre ikke bryder sig om at diskutere det i folketinget. Jeg konstaterer endelig, at venstre i Europa-Parlamentet er gået ind for, at sikkerhedspolitik skal være et EF-anliggende, og jeg lægger igen mærke til, at venstre ikke bryder sig om at drøfte det i folketinget. Men det skal nok komme for en dag, det er jo interessante aspekter.

Så til udenrigsøkonomiministeren, som var i sit venlige hjørne og såmænd kun kaldte mig en demagog og en fantast, det sidste med en sådan styrke, at jeg kom til at skrive det med „ph“ på mit notespapir.

Jeg skal gerne forklare udenrigsøkonomiministeren og hr. Erik Holst, hvorfor det er teater med disse forbehold. Dersom socialdemokratiet havde sagt til venstre: hvis de socialdemokratiske forbehold ikke accepteres, går vi imod direkte valg, så havde der været mening med det, og så havde venstre givet sig. Men vi ser jo igen og igen, at det er venstre, der er de hårdeste i forhandlingerne, så derfor nytter det ikke noget at stille sig op og sige: nå ja, så lader vi os stemme ned, det her er ikke noget kabinetsspørgsmål, for det skal de jo nok finde ud af derovre, de har prøvet det mange gange før. Derfor er der kort og godt at sige, at den hårdeste skulder i det sammenstød endnu en gang har vist sig at sidde hos venstremænd. Der-